

QUAN SEREM MORTS

En nostre cel, tot lívid, un dolç ocell rendit
confegirà, com d'esma, els mots que no ens hem dit.
Hi haurà dins la llum casta, llunyanes, dues roses
fingint el foc inútil de nostres boques closes.
Damunt els marbres pàl·lids l'oreig, màgic perfet,
estrafarà entre fulles el bes que no ens hem fet.
I es sotjaran, de nit, fins que els fondrà l'albada,
els nostres ulls, immòbils en mig de l'estelada.
Sense parpelles —dolços i avellutats recers—
ni el plor ni la rancúnia no els velaran mai més.

33

L'ABSENCIA

Oh llac immòbil de l'absència,
tan i tan lent d'onada, tan monòton de blau!
Sobre ton ull no es trenquen ales, no canta l'au.
Les frondes, a tes vores, fan un sospir suau.
No incendia tes nits cap sideral presència.

Oh, quan tes aigües minvaran!
(Ermes ribes del temps, quines sets més porugues!)
Joies del cor, mes dolces joies benastrugues,
feu el tendal d'estels, o el meteor errant,
que m'incendiï d'ella les líquides esplugues.

35

MADRIGAL

Reflecteixen, tos ulls, una absent estelada.
Els encengué la nit? Els enfosquí l'albada?

41

* * *

Amor, dintre ton pèlag l'onada és dolça i greu
gravidesa d'atzur feixuga d'estelada;
no la crinà, cap posta, de porpra afadigada,
d'argent cap alba breu.

L'atzur, sempre l'atzur, impàvid, sense límit,
atzur, atzur, atzur, per sostre i per trespol!
Però no em lassa el vent, ni l'ona no em fa tímid,
ni enyoro mon estol.

Amada, naufragàrem en dolces mars divines!
Que quan la mort ens porti la calma d'un sorral,
nàufrags embadalits, sotgi encar l'eternal
atzur, el vel gelat de nostres nines!

49

MIRALL ANTIC

Mirall, parany dolcíssim de fèrtils pregoneses,
quina dea orgullosa ton doll aquietà?
Reflectires cabells que la mort esbullà,
esguards solcats per l'ira, ulls dolços de promeses,
i els serves, invisibles, de les Parques ofeses
precipitats dintre ton oval clar.

Fontana sense doll, fontana benastruga,
quina terrible set assadolles, clement!
De nit deuen deixar el clot que els aixopluga,
velant-te amb una fosca alenada llanguent,
per suscitar en ton fons el dolç espectre absent,
els que han poblat la teva espluga.

61